

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 67962-12-20 ש' ל' ש' נ' א' ש'
כב' הרשמת עינת גלעד משולם

מבקשת

ש' ל' ש'

ע"י ב"כ עו"ד ארתור שני

נגד

משיב

א' ש'

ע"י ב"כ עו"ד חוה קליין

החלטה

החלטה זו עניינה בבקשה להורות על הפקדת ערובה להבטחת הוצאות הנתבעת (להלן-**המבקשת**).
הבקשה הוגשה בגדרי תובענה שכותרתה "אכיפת הסכם, צווים למתן מסמכים ומידע וביצוע חיובים
ופיצול סעדים בגין הסכם והברחת רכוש" אשר הוגשה על ידי התובע (להלן-**המשיב**).

1. הבקשה לחיוב בערובה הוגשה בזיקה לשתי בקשות שהוגשו בו ביום 23.4.2021 על ידי המשיב
בגדרי התיק שבכותרת: האחת, "בקשה לביזיון בית משפט על ידי הנתבעת וכן סעד הצהרתי: פסיקתא
כלפי צד ג' לאחר הפרתה של הנתבעת את חובתה" (להלן-**בקשת הביזיון**). השנייה, "בקשה דחופה
למתן צו זמני לעיקול הכספים המצויים בחשבונות הבנק של הנתבעת והאופציות הקיימות עדיין ע"ש
הנתבעת בחברה לשם הבטחת זכויות התובע" (להלן- **בקשת הסעד הזמני**).

2. המבקשת מנמקת את בקשתה להורות על הפקדת ערובה בכך, שהמשיב נוקט באלימות
משפטית ומתעמר בה; בקשותיו הן בקשות סרק שיקריות, המהוות הרחבת חזית אסורה ומקצה
שיפורים לתביעה, שבהן עולות טענות משפטיות חדשות; הבקשות הוגשו חרף ניסיונות המבקשת
לפתור את הסכסוך מחוץ לכותלי בית המשפט; הבקשות נעדרות עילה ובעלות סיכויים אפסיים
להתקבל. ראייה לכך היא שהמשיב לא עמד על קיומו של דיון בבקשת הסעד הזמני; התנהלותו
הדיונית של המשיב חסרת תום לב והוא משתמש לרעה בהליכי משפט; בקשות הסרק גרמו למבקשת
לחסרון כיס מעת שנאלצה להשיב להן ובתוך כך לשאת בתשלום שכר טרחה ולשאת באגרה.

3. המשיב מתנגד לבקשה ומציין כי לא מדובר בבקשות סרק, אלא בסעדים שנדרשו כתוצאה
מהתנהלות המבקשת; הבקשות הוגשו לשם הגנה על המשיב מפני הברחות וזאת לאחר שהתברר כי
המבקשת מימשה אופציות בשווי של 1.5 מיליון ₪ מבלי ליידע את המשיב, תוך גריפת כספים
משותפים לכיסה; בגדרי הסעד הזמני המשיב הסכים כי תינתן החלטה על יסוד כתבי הטענות משום
שהמידע המלא מצוי בתיק בית המשפט ולשם חיסכון בעלויות.

דיון

4. בפתח הדברים יודגש, כי הבקשה מושא החלטה זו הוגשה על ידי המבקשת בפטור מתשלום
אגרה כיאה לבקשה להפקדת ערובה. משכך, כל סעד נוסף שהתבקש, לא ידון בגדרי החלטה זו, בכלל
זה בקשות להורות על "חיוב מידי בהוצאות" בהתאם לתקנות 53 או 151(ג) לתקנות סדר הדין

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 67962-12-20 ש' ל' ש' נ' א' ש'
כב' הרשמת עינת גלעד משולם

האזרחי, תשע"ט-2018 (להלן-**תקנות תשע"ט**). מעבר לעובדה שאין לכרוך תחת הליך בקשה אחד בקשות וסעדים שונים, אזי הליך הפקדת ערובה אינו נועד להבטיח מראש הוצאות, אלא במקרים חריגים כפי שיפורט להלן. משנה תוקף יש לדברים מקום שבו בתום דיון בכל אחת מהבקשות (סעד זמני או ביזיון) ממילא תיבחן סוגיית ההוצאות.

ועתה להחלטה - הניתנת בהתאם להוראות תקנות סדר הדין האזרחי (תיקון) (תיקון), התשפ"א-2020, שפורסמו ביום 27.12.2020, המאריכות את סמכות הרשמים ליתן החלטות בהתאם לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984 (להלן-**תקנות תשמ"ד**).

5. תקנה 519(א) לתקנות תשמ"ד ותקנה 157(א) לתקנות תשע"ט, קובעות כי בית המשפט רשאי, אם נראה לו הדבר, לצוות על תובע לתת ערובה לתשלום הוצאותיו של נתבע. הן תקנות תשמ"ד והן תקנות תשע"ט אינן מונות את השיקולים שעל בית המשפט לשקול בעת דיון בבקשה לחיוב תובע בהפקדת ערובה. כעולה מהפסיקה על בית המשפט לשקול בגדרי הליך זה, את סיכויי התביעה ומורכבות ההליך, מצבו הכלכלי של התובע, מועד הגשת הבקשה, השלב שבו מצוי ההליך, זהות הצדדים, התנהלותם ותום ליבם (כבוד השופט גרוסקופף, רע"א 4339/19 **שרית קילקר נ' עובד נועם** פסקה 12 והאסמכתאות שם (27.08.2019)).

6. כפי שציינה המבקשת נכונה התכלית הטמונה בהליך הפקדת ערובה היא למנוע תביעות סרק. תכלית נוספת, שלא בא זכרה בפרוטרוט בבקשה אף לא בתשובה, היא להבטיח כי במקרה של דחיית התביעה תהיה לנתבע אפשרות לפרוע את הוצאותיו. מנגד יש למנוע מצב שמא חיוב בערובה יחסום את דלתות בית המשפט, בהינתן שזכות הגישה לערכאות היא זכות חוקתית. בהקשר זה יצוין, שהתקנות החדשות מאפשרות מחיקת תובענה לנוכח אי תשלום ערובה, להבחין מהסנקציה של דחיית התובענה כבעבר (519(ב) לתקנות תשמ"ד לעומת 157(ב) לתקנות תשע"ט).

7. הפסיקה קבעה ברורות כי **"עיקר העיקרים הוא שלא תיחסם דרכו של התובע הלגיטימי, וישנה מעין "מקבילית כוחות" בין סיכויי ההליך מזה, יכולת התובע מזה, וזכות הגישה לערכאות שברקע הנורמטיבי. לבית המשפט מסור שיקול דעת רחב, ועליו לשקול בכל מקרה, על פי נסיבותיו, את סיכויי ההליך, מורכבותו, מיהות הצדדים ותום ליבם"** (בע"מ 1171/16 **פלוני נ' פלוני** פסקה ט' (18.2.2016)).

8. השיקולים הנבחנים באשר להפקדת ערובה של יחיד בערכאה ראשונה, שונים מאלה הנבחנים ביחס להפקדת ערובה של חברה בע"מ (כך עולה גם מפסק הדין שאליו הפנתה המבקשת, רע"א 7687/18 **מדינת ישראל - רשות המיסים - מנהל מע"מ לוד נ' מרעב חסן בנייה וסחר בע"מ** (15.7.2020)). **"הכלל הוא, כי בערכאה ראשונה אין מחייבים תובע בהפקדת ערובה להבטחת הוצאותיו של נתבע, אלא במקרים חריגים בלבד"** (אורי גורן, סוגיות בסדר דין אזרחי (מהדורה 12, 2015), 680).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 67962-12-20 ש' ל' ש' נ' א' ש'
כב' הרשמת עינת גלעד משולם

עוד נקבע, כי "הלכה היא כי, ככלל, אין להתנות את זכותו של תובע להביא את עניינו לבירור לפני ערכאות שיפוטיות בהפקדת ערובה כספית להבטחת הוצאות התביעה אלא במקרים נדירים ובנסיבות חריגות, וכי אין לחייב תובע במתן ערובה להוצאות התביעה מחמת עונו בלבד; עקרון זה נובע מחשיבותה של זכות הגישה לערכאות שהיא זכות חוקתית" (רע"א 6353/12 אברהם נ' יגרמן (16.01.2013); ההדגשה הוספה; להלן-עניין אברהם).

(א) בחינת סיכויי התביעה

9. המדד של בחינת סיכויי התביעה אינו מהווה שיקול יחיד להצדקת חיוב במתן ערובה, "אלא במקרים של הליך שניתן להגדירו כהליך סרק מובהק" (עניין אברהם). ישנו קושי מובנה בהערכת סיכויי התובענה בשלב מקדמי, בפרט במקרה שבו סיכויי הצלחת התביעה נשענים על טיעון עובדתי, אשר תלוי בטיב הראיות שיוגשו, זאת במובחן מבחינת סיכויים הנטועים באמות מידה משפטיות גרידא (רע"א 5738/13 אבו סעלוק נ' שירותי בריאות כללית (14.11.2013)).

עיון בפסיקה מלמד כי הבחינה שנעשית על ידי בתי המשפט היא באשר לסיכויי התובענה להבדיל מסיכויי בקשות שהוגשו במסגרתה. המבקשת טרחה והפנתה לפסיקה בבקשתה, אך נחזה שאין בפסיקה אחיזה איתנה לאפשרות לבחון בקשות ספורדיות תחת בחינת סיכויי התובענה כשלעצמה. העובדה שהמבקשת תולה יהבה בכך, שמדובר לטענתה בשתי בקשות סרק, שהוגשו לפני כחודשיים, שומטת לכאורה את היסוד לבקשה להפקדת ערובה, הבוחנת כאמור את סיכויי התובענה. יצוין, שאף לו מצאתי לגזור גזירה שווה מהפסיקה הדנה בסיכויי התובענה לסיכויי הבקשות שהוגשו בה או מוצאת כי הבקשות שהוגשו מלמדות על קלישות התובענה, עדיין לא מתקיימים יתר התנאים המצדיקים לקבל את הבקשה להפקדת ערובה, כפי שיובהר להלן.

10. עיון בטענות הצדדים מלמד על מחלוקות עובדתיות מרובות הן ביחס לראיות ולמסמכים והן ביחס לנפקותם. טענות הצדדים הן קוטביות ומשכך לא ניתן לקבוע בשלב מקדמי זה באופן נחרץ כי מדובר בבקשות סרק: לטענת המבקשת, הבקשות חסרות סיכוי ונעדרות עילה. באשר לבקשת הביזיון מצינית, כי מדובר בבקשה מופרכת זאת בין היתר לנוכח התכתבויות שהוצגו ותצהיר מנכ"ל החברה. לדידה, בקשתו ה"דווקאית" (כלשונה) של המשיב הדורשת ממנה לבצע מעשה שכבר ביצעה היא בבחינת בקשת סרק. באשר לבקשת הסעד הזמני, הטעימה המבקשת, כי אין לה סיכוי להתקבל שכן הטענה הלכאורית שמדובר מבקשת ש"מבריחה נכסים" נסתרת בכך שהמשיב עצמו אישר את העברת הכספים בהודעת "ווטסאפ", בעניין זה הפנתה לתשובתה ולמצורפיה. עוד הוסיפה שהמשיב בבקשתו לא התייחס ליסוד ההכבדה ולא בכדי והטעימה כי הדרישה בסעיף 8.1 לבקשתו בדבר הטלת עיקול בסך 2,000,000 ₪ על חשבון העו"ש של המבקשת היא בלתי מידתית, סיכוייה קלושים, תכליתה להלך אימים והיא אינה תואמת את הפסיקה בנדון. בהקשר זה אף ציינה כי ראייה נוספת לקלישות הבקשה היא בכך שהמשיב ויתר על דיון בעוד המבקשת עומדת על קיומו עוד הדגישה כי פנתה למשיב בניסיון להסדיר את הסכסוך. מנגד, המשיב ציין כי בקשותיו אינן מופרכות והן כורח המציאות שכפתה עליו המבקשת בהתנהגותה. המשיב נטע את בקשתו בנסיבות הנטועות שלפיהן, בחודש נובמבר 2020

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 67962-12-20 ש' ל' ש' נ' א' ש'
כב' הרשמת עינת גלעד משולם

המבקשת מימשה חלק מהאופציות והסתירה זאת ממנו. לטענתו, תחילה החשד היה ביחס למימוש חלק מהאופציות ולכן בחודש דצמבר 2020 הגיש תביעה לאכיפת הסכם באופן שבה הוגשה. רק לאחר קבלת כתב ההגנה, התבררו לו עובדות נוספות ובהן שהמבקשת לא העבירה לחברה את כתב ההתחייבות הבלתי חוזרת כמתחייב מההסכם; שהמבקשת מימשה אופציות משותפות ושללה את התמורה לכיסה; כי מדובר על מימוש אופציות בסכום נרחב יותר תוך הפרת חובת הנאמנות המעוגנת בהסכם. בעטיו של המידע הנוסף נדרש להגן על זכויותיו בשני מישורים: האחד, מניעת הברחת רכוש באמצעות מימוש אופציות נוספות. השני, הבטחת חלקו של המשיב בסכום שכבר הוברח. לשם כך הוגשה בקשת הסעד הזמני. עיתוי הבקשות נובע מהמועד שבו הגיע לידי המידע. עוד הוסיף כי הצעת המבקשת לסיים את המחלוקת בהליך גישורי נעשתה למראית עין, בה בעת שסירבה בעקביות להגיע לסיום המחלוקת ולספק מידע. באשר לסעד הזמני הדגיש כי העיקול שהתבקש אינו כולל את משכורת המבקשת באופן שהוא מידתי והסכים לייתר את הדיון מכיוון שמלוא המידע מצוי בתיק ולשם חיסכון בעלויות. בתוך כך המשיב מתייחס לטענות גופן בדבר תצהיר מנכ"ל החברה והשגותיו בעניין זה, מועד ההתכתבויות וטענות בדבר פרשנות וניסיון לשכתב את ההסכם.

הנה כי כן, הצדדים חלוקים ביחס לעובדות ולראיות ואלה גם אלה יידרשו בבחינה מעמיקה בגדרי כל אחת מהבקשות שהוגשה ומובן כי טענות הצדדים בעניין כל אחת מהבקשות נשמרות להם. יתר על כן ובהתאם למתווה הפסיקה השיקול של סיכויי התובענה בערכאה ראשונה, ככלל אינו מהווה שיקול להפקדת ערובה. ראו לעניין זה החלטת כבוד השופטת וילנר, ברע"א 1779/20 **הולנדר ו-83 אח' נ' משרד עורכי הדין עמית פולק מטלון ואח'** (23.6.2020) (להלן- **עניין הולנדר**). בעניין הולנדר, בית המשפט העליון קיבל את הערעור באופן שקבע שאין הצדקה להורות על הפקדת ערובה לשם הבטחת הוצאות, בטענה כי מדובר בתביעת סרק. כבוד השופטת וילנר סוקרת את השיקולים בהפקדת ערובה ומציינת, בין היתר, **"כי בית המשפט יורה לתובע להפקיד ערובה במקרים נדירים ובנסיבות חריגות, וזאת בשל השאיפה לצמצם את הפגיעה בזכות הגישה לערכאות, שהיא זכות חוקתית, אך במקרים המצדיקים זאת"** (פסקה 10). עוד מתייחסת לסיכויי התובענה ומדגישה, כי ככלל השיקול של סיכויי התובענה לא יהווה שיקול יחיד להפקדת ערובה זאת, **"עקב הקושי להעריך את סיכויי התביעה כשמדובר בהליך המתנהל בערכאה הראשונה, גם שיקול זה, כשלעצמו לא יביא, ככלל, לחיוב תובע בהפקדת ערובה – אלא אם הבקשה הוגשה בשלב מתקדם של ההליך באופן שמאפשר לבית המשפט להתרשם מסיכויי התביעה... או אם מדובר בהליך סרק באופן מובהק"** (פסקה 11, ההדגשה הוספה).

משנה תוקף יש לדברים, כאשר מדובר בשתי בקשות שהוגשו בגדרי ההליך תחת בקשה להפקדת ערובה ביחס להליך כולו, שכן עולה קושי לפרוט לפרטים כל בקשה ובקשה ומראש לקבוע האם סיכויי קלושים אם לאו – נדמה שלא לזאת מיועד הליך הפקדת ערובה. הבקשה להפקדת ערובה כפי שנבחנית בפסיקה ככלל היא ביחס לתובענה כולה ולסיכוייה. בפרט נכונים הדברים כאשר הדיון המשפטי מצוי בראשיתו, בערכאה הדיונית וכאשר המחלוקת ביסודה עובדתית. מובן שאין באמור להביע עמדה באשר לטיב הטענות ביחס לכל אחת מהבקשות. לבטח בהליך הבקשה שעתיד להתברר לפניי דהיינו בסוגית הסעד הזמני. בהקשר זה יצוין, למעלה מן הנדרש, כי ניתן בהחלט לדון בסעד

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 67962-12-20 ש' ל' ש' נ' א' ש'
כב' הרשמת עינת גלעד משולם

הזמני מבלי לקיים דיון במעמד הצדדים: "ביכולתם של הצדדים לוותר גם על זכותם לקיום דיון בעל-פה, ולאפשר לבית המשפט להכריע בהסתמך על כתבי הטענות שהגישו הצדדים בלבד" (כבוד השופט סולברג, רע"א 1556/21 עירון נ' אלרן שפירא בר-אור פסקה 21, (22.4.2021) ואין לזקוף לחובת צד, שמסתפק בכתבי הטענות משום אי עמידה על טענותיו משל אינו "רוצה להילחם" על הסעד שלו הוא עותר (סעיף 15 לבקשה).

בפסיקה נוספת נקבע, כי הגם שבית המשפט המחוזי הצביע על משוכות גבוהות ומעוררות אתגרים לא מבוטלים ביחס לסיכויי התביעה, מעת שלא נקבע כי מדובר בטענות סרק לא די בשיקול זה להורות על הפקדת ערובה, זאת אף במקרה שבו דובר בתושב חוץ (רע"א 3746/20 קריל נ' ריטיקר ואח' (12.11.2020), שם דובר בחליף למנוחה שהיתה תושבת חוץ בעוד מי שמשמש כחליפה מתגורר בארצות הברית). מדרך קל וחומר כאשר מדובר בתושב ישראל כפי שיוסבר להלן.

(ב) היכולת להיפרע מהמשיב בתום ההליך

11. במקרים שבהם התובע הוא תושב הארץ, מצבו הכלכלי אינו צריך להוות שיקול בבחינת השאלה האם לחייבו בהפקדת ערובה, לנוכח התפיסה שהימצאות אדם בישראל, אף אם מצבו הכלכלי ירוד, משמעותה שהוא אישיות כלכלית, שניתן יהיה להיפרע ממנה ברבות הימים (רע"א 2142/13 נעמאת נ' קרמין (13.11.2014)). המקרים העיקריים שבגדרם נפסק שיש מקום לחיוב תובע בהפקדת ערובה להבטחת הוצאות הנתבע נגעו למצבים שבהם היה חשש אמיתי שמנגנוני ההוצאה לפועל של המדינה לא יעמדו לרשות הנתבע לצורך מימוש ההוצאות שנפסקו לזכותו (עניין סעלוק). חשש מעין זה לא הובא ולא נזכר כלל בבקשת המבקשת. המבקשת מפנה בבקשתה לרע"א 2146/04 מדינת ישראל נ' עיזבון המנוח באסל נעים איברהים, פ"ד נח(5) 865 (2004). ומצטטת מדבריו של כבוד השופט גרוניס המצביע על הרציונלים העומדים בבסיס הסמכות להטיל ערובה. דא עקא שעיון בפסק דין מלמד, שהטעם העיקרי לחיוב בערובה נבע מהשיקול של האפשרות להיפרע בתום ההליך, כשדובר בתושבי הרשות הפלשתינית:

"במקרה דנא, מכלול השיקולים והנסיבות מטים את הכף לטובת חיוב המשיבים בהפקדת ערובה. התובעים-המשיבים הם תושבי הרשות הפלשתינית. הם לא הצביעו, לא בתשובתם לבקשה לרשות ערעור ולא בתשובתם לבקשת המבקשת בבית המשפט המחוזי, על נכסים כלשהם השייכים להם ומצויים בתחומי השיפוט של מדינת ישראל. על כן נכנסים הם תחת כנפי המקרה של תובע הנמצא מחוץ לתחום השיפוט. סבור אני כי מתעורר חשש ממשי שהמבקשת לא תוכל, ולמצער תתקשה ביותר, לגבות את הוצאותיה, אם תידחה תביעת המשיבים" (שם פסקה 6).

12. שני הצדדים לא נתנו דעתם לשיקול "היכולת להיפרע בתום ההליך". המבקשת לא טענה שמדובר במי שאינו תושב הארץ ולא התייחסה כלל ליכולתו ולהתנהלותו הכלכלית. הגם שהצדדים לא התייחסו לעניין זה נדמה שמחלוקת על אודות מימוש אופציות בשיעור זה או אחרת עשויה ללמד כי לא מדובר במי שמצבו הכלכלי דחוק. יתר על כן אף לו דובר במי שמצבו הכלכלי לא האיר לו פנים אזי בהתאם לפסיקה שקנתה לה שביתה לא די בכך כדי להורות על הפקדת ערובה (עניין אברהם).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 67962-12-20 ש' ל' ש' נ' א' ש'
כב' הרשמת עינת גלעד משולם

(ג) התנהלות הצדדים והשלב שבו הוגשה הבקשה להפקדת ערובה

13. התנהלות הדיונית והשלב שבו הוגשה הבקשה להפקדת ערובה משמשים כשיקולים רלוונטיים בגדרי בקשה להפקדת ערובה. אולם שיקולים אלה נשמרים למקרים יוצאי דופן, בשים לב לכך שמדובר בחריג לכלל, שלפיו אין להפקיד ערובה ולכך שהדברים נבחנים על רקע ובאיזון עם יתר הרכיבים כגון, הגשת הבקשה בערכאה דיונית, היות המשיב תושב ישראל ובנסיבות שבהן המחלוקות נעוצות בשאלות עובדתיות. בענייננו המבקשת הצביעה על התנהלות דיונית חסרת תום לב, כנטען, וכן על שימוש לרעה בהליכי משפט. לטענתה, המשיב השתמש בפלטפורמה של הגשת בקשות על מנת להגשים מטרות אסטרטגיות שכללו הרחבת חזית אסורה, תוך שהוא זורה חול וטוען טענות שקריות. אלא שהטענות הללו נוגעות ללב ליבו של ההליך ולדיון גופו ולא דווקא מצדדות בטענת התנהלות בחוסר תום לב. מנגד דווקא, המשיב הצביע על כך שטענת המבקשת להוצאות שנגרמו לה בעטין של בקשותיו נשמטת בשים לב לכך, שחשבונית שכר טרחת עורך הדין שצורפה, מתייחסת לתשלום שנשאה בו המבקשת ביום 1.1.2021 ובמשמע כחמישה חודשים בטרם הגשת הבקשות. כך גם הטענה, שהמבקשת נשאה באגרות בשל הבקשות אינה מתיישבת עם נתוני התיק הכספי שממנו עולה כי המבקשת לא נשאה ולו באגרת בקשה אחת. יתר על כן התובענה הוגשה ביום 29.12.2020 בעוד הבקשות שבגינן הוגשה הבקשה להפקדת ערובה הן מה-23 ו-26 בחודש אפריל, ואילו הבקשה להורות על הפקדת ערובה הוגשה ב-2.6.2021, פער הזמנים אינו ברור ועניין זה מעורר לכל הפחות תהיות.

(ד) סיכום ותוצאה

14. לאחר בחינת השיקולים ולכך שלא נטען מאום באשר למידת הקושי להיפרע מהמשיב בתום ההליך ככל שיושתו עליו הוצאות, בשים לב לשלב בריור ההליך שבו הוגשה הבקשה, להתנהלות הצדדים, כשמעל הכל מרחפת זכות הגישה לערכאות אשר הוכרה כזכות חוקתית, איני סבורה כי מקרה זה נמנה על המקרים החריגים שבהם קיימת הצדקה לחייב משיב בערכאה ראשונה להפקיד ערובה להבטחת הוצאות המבקשת.

לפיכך, הבקשה להפקדת ערובה נדחית.

המבקשת תישא בהוצאות הבקשה בסך של 1,500 ₪.

ניתן לפרסום בהשמטת שמות הצדדים ופרטים מזהים.

ניתן היום, ט"ו תמוז תשפ"א, 25 יוני 2021, בהעדר הצדדים.

עינת גלעד משולם, רשמת